U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Ing. J. H.,** proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2010, č. j. 8 Ca 362/2009 - 43,

takto:

I. Řízení **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Dne 25. 10. 2010 napadl žalobce (stěžovatel) výše uvedené usnesení Městského soudu v Praze kasační stížností. Tímto usnesením městský soud mimo jiné odmítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2008, zn. SPR-3983/08-15, kterým žalovaný shledal stěžovatele vinným z přestupku podle § 44 odst. 2 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, spočívajícího v nepřijetí nebo neprovedení opatření stanovených tímto zákonem pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů a uložil mu pokutu ve výši 180 tis. Kč a dále sankci propadnutí věci užité ke spáchání přestupku a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč. Výrok o odmítnutí žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2008, zn. SPR-3983/08-15, zdůvodnil městský soud tím, že stěžovatel podal žalobu proti tomuto rozhodnutí, aniž by vyčkal výsledku řízení o rozkladu, který proti tomuto rozhodnutí rovněž podal.

Samostatným podáním ze dne 23. 12. 2011 stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek.

V souladu s § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích"), je s podáním kasační stížnosti spojen vznik poplatkové povinnosti. Podle položky č. 14a sazebníku soudních poplatků, který je přílohou uvedeného zákona, ve znění účinném do 31. 8. 2011, byla kasační stížnost zpoplatněna částkou 3000 Kč.

Nejvyšší správní soud z předloženého spisu zjistil, že stěžovatel poplatek za podanou kasační stížnost nezaplatil, a proto jej usnesením ze dne 3. 2. 2012, č. j. 5 As 125/2011 - 102, vyzval ke splnění poplatkové povinnosti a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu 7 dnů. Zároveň soud stěžovatele poučil, že pokud nebude poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, bude řízení o kasační stížnosti zastaveno.

V odůvodnění zmiňovaného usnesení Nejvyšší správní soud dále uvedl:

„[S]*těžovatel podáním ze dne 4. 12. 2011 požádal soud, aby mu přiznal osvobození od soudních poplatků a aby mu ustanovil zástupce z řad advokátů.*

Ze soudního spisu nicméně vyplývá, že se jedná o v pořadí již druhou žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. První žádost ze dne 17. 1. 2011 Městský soud v Praze usnesením ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Ca 362/2009 - 69, zamítl. Své rozhodnutí městský soud odůvodnil zejména tím, že podle jeho názoru stěžovatel dostatečně neprokázal své tvrzení, že nemá dostatečné prostředky na zaplacení soudního poplatku.

Zmíněné usnesení městského soudu napadl stěžovatel kasační stížností. Učinil tak ovšem až po uplynutí k tomu stanovené zákonné lhůty. Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbylo, než kasační stížnost usnesením ze dne 22. 8. 2011, č. j. 5 As 81/2011 - 81, odmítnout jako opožděnou.

V rozsudku ze dne 12. 5. 2008, č. j. 3 Ads 43/2007 - 150, dostupném na www.nssoud.cz, přitom Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pokud navrhovatel znovu požádá o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce poté, co již bylo o jeho předchozí žádosti pravomocně rozhodnuto, je správní soud povinen rozhodnout o této opakované žádosti pouze tehdy, pokud navrhovatel doloží, že od doby rozhodování o jeho předchozí žádosti došlo k podstatné změně skutečností, jež byly pro posouzení jeho předchozí žádosti ve smyslu § 35 odst. 8 a § 36 odst. 3 s. ř. s. rozhodující.

Nejvyšší správní soud tedy posoudil obě zmíněné žádosti stěžovatele z hlediska jejich obsahu a konstatoval, že v obou případech stěžovatel formuluje důvody žádosti v podstatě totožně, když v obou žádostech poukazuje na jeho „stále přetrvávající a dále se komplikující dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav" *a na skutečnost, že v důsledku pracovního úrazu je dočasně v pracovní neschopnosti. Stěžovatel tedy neuvedl a nedoložil nic, co by naznačovalo změnu skutečností, které byly pro rozhodnutí o jeho první žádosti o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce rozhodující.*

Za těchto okolností tedy není namístě, aby Nejvyšší správní soud o žádosti stěžovatele ze dne 4. 12. 2011 rozhodl, neboť o tom, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro osvobození

od soudních poplatků a pro ustanovení zástupce ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 35 odst. 8 s. ř. s. již bylo městským soudem pravomocně rozhodnuto, a působí zde tedy překážka věci rozhodnuté. Navíc, pokud by soud měl o těchto opakovaných žádostech vždy znovu rozhodovat, byla by takovým postupem vyloučena možnost rozhodnout o věci samé. Jiná by byla situace v případě, pokud by stěžovatel doložil podstatnou změnu rozhodných skutečností. V takovém případě by překážka věci rozhodnuté založena nebyla a Nejvyšší správní soud by měl povinnost o takové nové žádosti stěžovatele rozhodnout. Taková situace však v daném případě nenastala.“

Stěžovatel ve lhůtě stanovené Nejvyšším správním soudem ani následně soudní poplatek za kasační stížnost nezaplatil. Na uvedenou výzvu nicméně reagoval podáním ze dne 28. 2. 2012, v němž uvádí, že Nejvyšší správní soud ve výše citovaném usnesení neopodstatněně vychází z domněnky, že v daném případě nedošlo k podstatné změně skutečností, a proto není namístě rozhodovat o opakovaném návrhu stěžovatele na osvobození od soudních poplatků a na ustanovení zástupce z řad advokátů ze dne 4. 12. 2011. Stěžovatel podotýká, že o podstatné změně skutečností zcela nevyvratitelně svědčí obsah jeho podání ze dne 23. 12. 2011, které je součástí soudního spisu a z něhož vyplývá, že stěžovatel je ode dne 19. 3. 2011 v pracovní neschopnosti, tato neschopnost nadále trvá a jeho dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav se dále velmi komplikuje, a to s tím, že denní dávka nemocenské stěžovateli byla a je vyplácena ve výši 246 Kč. Vzhledem k uvedenému stěžovatel trvá na tom, aby soud rozhodl o jeho návrhu na osvobození od soudních poplatků a na ustanovení zástupce z řad advokátů ze dne 4. 12. 2011.

K tvrzení stěžovatele, že Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 3. 2. 2012, č. j. 5 As 125/2011 - 102, jímž stěžovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost, neopodstatněně vycházel z domněnky, že v daném případě nedošlo k podstatné změně skutečností, a proto není namístě rozhodovat o opakovaném návrhu stěžovatele na osvobození od soudních poplatků a na ustanovení zástupce z řad advokátů, zdejší soud odkazuje na výše citovanou pasáž předmětného usnesení. V té Nejvyšší správní soud nejprve uvádí, že stěžovatel svůj návrh ze dne 4. 12. 2011, následně doplněný podáním ze dne 23. 12. 2011, opírá o tvrzení, že je od 19. 3. 2011 v pracovní neschopnosti, přičemž se nadále komplikuje jeho dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Zdejší soud konstatuje, že tyto skutečnosti stěžovatel uváděl již ke svému dřívějšímu návrhu na osvobození od soudních poplatků a na ustanovení zástupce z řad advokátů.

Z podání ze dne 17. 1. 2011 vyplývá, že stěžovatel jako důvod své žádosti uváděl, že v zaplacení soudního poplatku mu brání dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který se dále komplikuje. Pro účely posouzení jeho žádosti stěžovatel následně vyplnil a městskému soudu dne 19. 5. 2011 zaslal formulář o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, v němž mimo jiné uvádí, že je od 19. 3. 2011 v pracovní neschopnosti.

Je tedy zcela zřejmé, že stěžovatel ve své opakované žádosti neuvedl a nedoložil nic, co by naznačovalo změnu skutečností, které byly rozhodující pro rozhodnutí o jeho první žádosti o osvobození od soudních poplatků. Tento závěr zdejší soud vyslovil již v citovaném usnesení ze dne 3. 2. 2012, č. j. 5 As 125/2011 – 102, a také řádně odůvodnil.

Pokud tedy stěžovatel ve své aktuální žádosti ze dne 4. 12. 2011 tvrdí, že je ode dne 19. 3. 2011 v pracovní neschopnosti, není namístě, aby Nejvyšší správní soud o takové opakované žádosti rozhodoval, když shodné skutečnosti stěžovatel uváděl již ve své dřívější žádosti, o které pravomocně rozhodl městský soud; který tuto žádost usnesením ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Ca 362/2009 - 69, zamítl. Proti rozhodnutí městského soudu se stěžovatel mohl bránit zákonnými opravnými prostředky, tj. kasační stížností. Kasační stížnost v dané věci ovšem podal až po uplynutí k tomu stanovené zákonné lhůty, pročež ji Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 22. 8. 2011, č. j. 5 As 81/2011 - 81, odmítl.

Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích platí, že nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení o kasační stížnosti zastaví. Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatel ve lhůtě stanovené soudem ani následně soudní poplatek splatný podáním kasační stížnosti nezaplatil. Z tohoto důvodu nemůže být v řízení o předmětné kasační stížnosti dále pokračováno. Nejvyšší správní soud proto řízení podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. zastavil.

Vzhledem k tomu, že soud v dané věci řízení o kasační stížnosti zastavil, o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení o kasační stížnosti zastaveno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2012

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu